

Jesper's lange, men sandfærdige historie om, hvad der kan ske, når man kommer til at købe et lille hotel på en græsk ø.

1. kapitel: "I torsdags købte vi et lille hotel på Leros"

Sådan kunne vi skrive i et rejsebrev til venner og familie i august 2002. I et anfald af venlighed havde Lone og jeg inviteret børn, svigerbørn og ikke mindst de 2 børnebørn på charter tur i juli til en græsk ø, som var ny og ukendt for os alle: Leros. Vi stønnede i varmen, og nød øens gode tavernaer og strande. Vi boede i hovedbyen Platanos med krogede trappegader, og her vågnede en gammel fjoget drøm om at finde os et lille græsk hus, fordi vi tilfældigt var faldet i snak med et par svenske kunstnere, som havde vist os deres hus. Så vi gik til en ejendomsmægler (som ikke talte engelsk, men det hele var jo også kun for sjov), og han kunne tilbyde et par kvalificerede håndværkertilbud for 350.-700.000 kr. Ydermurene var stærke, intet køkken og bad og resten krævede også total istandsættelse - og så blev den drøm lidt klam. Vi gjorde status med et par glas retsina på vores stamkafé i fiskerlejet Pandeli, hvor bordene står få meter fra vandet. Her sad en englænder med lokal tilknytning, og vi spurgte ham om, hvordan det egentlig var med den græske ejendomsskat. Og så viste det sig, at hans fjerne slægtning havde det lille hotel Fanari til salg, og fra vandkanten kunne han pege det ud ca. 100 meter oppe på skråningen. "Var det noget?" "Tja, hvorfor ikke!" Så vi steg på scootterne og kørte op for at kigge lidt på hotellet udefra og mødtes så med ejeren samme tirsdag aften på kafé'en.

Det næste halve døgn gik med timevis af snak om de drømme, der var tændt i os: Her var enorme muligheder med en fantastisk beliggenhed, og selvom alt var noget forsømt, så burde der kunne skabes noget helt særligt. En opringning til vores revisor bekræftede kort de skattemæssige forhold, men så blev hun efterladt i granatchok, for jeg måtte jo sige, at alt andet var totalt uafklaret: penge, kunder, driftsudgifter, ombygning, tilsyn – vi så kun muligheder og resten måtte vi da kunne løse. Vores første og eneste vildt uansvarlige beslutning i vores 35 års ægteskab.

Onsdag så vi endnu et par af de 8 værelser og havde et møde med advokaten. Han var let valgt, for det var faktisk øens eneste, sagde man. Jeg

fremsatte et købstilbud, og et møde blev aftalt til torsdag middag, som var vores sidste feriedag på øen. Men så forsvandt advokaten, og kun med lidt fantasi og held blev et nyt møde gennemført sent torsdag aften – hvor ejeren og jeg efter en times snak gav håndslag på handelen!

Det blev en glad og mærkelig sidste aften på Leros, og vi stod op ved daggry og gik ned til hotellet, sad i haven, og så solen stå op over havet. Mærkeligt at være måske-hotelejer – og så gik det hjemad. Knap 3 dage – og vores liv havde taget en ny drejning. Hvad var det egentlig, vi var i gang med?

2. kapitel "En meget dyr fisk, en troløs fax-maskine og en meget flot notar"

Dette 2. andet kapitel blev skrevet i et hefte, da jeg 14 dage efter ferien i juli var tilbage på Leros for at skrive skødet under. Med bange anelser og en fed check på over en mio. kr. drog jeg af sted en søndag, og om torsdagen skrev jeg et resumé for at holde lidt fast i historien og ikke mindst i mig selv, for lidt rystet var jeg nok:

"Torsdag 23.8. – der er gået 3 uger siden jeg med et håndslag købte Fanari af Marinos. Lige nu er der gået 2½ time siden, Spiros (advokaten) på vej ud ad notarens kontor med min check på over 1 mio kr. råbte: "You are the owner. Congratulations !!!" Jeg sidder på terrassen på værelse 2 på Fanari og er fyldt af 2 ting (faktisk 3):

Jeg har lige spist en lille fisk til 200 kr. Ret almindelig smag, ret dyr, overraskende dyr faktisk – for jeg glemte at få den vejet. Så mange penge havde jeg ikke lige, så jeg måtte stifte gæld i mit nye hjemsted. "I'm the new owner of Fanari" og så fik tjeneren mit visitkort og en lille udbetaling på regningen. "Oh!" sagde han og gloede på mit kort og op på Fanari 100 meter oppe på skråningen, for jeg havde slået ud med højre hånd op mod hotellet. Den lille flaske ouzo (portionspakning på 200 ml.) havde lettet trykket efter notarbesøget og ved at stifte gæld efter et simpelt måltid.

Den 2. ting, som lige så lidt vil gentage sig som at vælge en fisk uden at få den vejet og kende prisen – er at købe flere hoteller. Mere end 1 million gode danske kroner havde netop skiftet hænder for 8 værelser, en stor grund og forhåbentlig en del udstyr. Det sidste var lidt uklart som så meget andet.

Den 3. ting, jeg er fyldt af, er det med ouzo'en. Den klarer nu mange begreber og giver perspektiv. I mandags ankom jeg via Samos, og knap var jeg ankommet til Leros, før det brød løs med masser af møder, sammenstød, utallige ture på scooteren

gennem byen, ekspeditioner og ganske meget råben – på græsk vel at mærke! Det er stærkt begrænset, hvad jeg ved om, hvad der i ugens løb blev råbt og gennemdiskuteret på kryds og tværs, efter at Marinós (sælgeren) en ½ time efter min ankomst havde forlangt en forhøjelse af prisen med, hvad jeg først troede var 44.000 kr., men som viste sig at være 88.000.

En dyster ouverture! Umiddelbart efter mødtes vi hos advokat Spiros, og så brød 1. akt løs. Jeg troede (lidt) naivt, at jeg kunne regne med den aftalte pris, og jeg havde jo bekræftet aftalen med en fax til advokaten. Men faxen var pist forsvundet, og Spiros skældte mig ud, indtil jeg havde godkendt en forhøjelse med 22.000. (Dette svarede dog ret godt til mine forventninger, for prisforhandlingerne havde været ret omtumlede). Nu var det Marinós' og hustruen Katerinas tur til at diskutere med Spiros, og det gik hedt for sig. Jeg så interesseret til uden at virke forhandlingsvillig, for jeg var jo banket på plads af Spiros. Pludselig sagde Katerina "Finito" og ville kindkysse, og jeg nåede at spørge Spiros, om vi så var enige om den forhøjede pris, før vi kyssedes.

Alle var tilsyneladende tilfredse, og ud på aftenen drog Marinós og jeg ud for at mødes med ingeniør og notar. Jeg havde besluttet, at jeg ville stole på advokat Spiros, uanset hans troløse fax-maskine. Tirsdag underskrev Marinós og jeg en masse papirer med et for mig ukendt indhold hos notaren, og jeg havde det første af 4 besøg og betalinger på skattekontoret, efter at det var lykkedes at få banken til at omsætte min bankcheck til gangbar mønt. Salget udløser en ejendomsvurdering, som igen bestemmer ejendomsskatten, som køber plejer at betale. Til gengæld er det så betaling for hele ejertiden, én gang for alle.

Men jeg havde fået aftalt en fast pris alt inklusive – hvilket skulle vise sig at være en kilde til forbitrelse og igen mere råben fra Marinós' side! Vurderingen blev højere end forventet, og Marinós indkaldte til møde hos Spiros med nye forhandlinger og priskrav, og bagefter en invitation til middag.

Jeg drog med bange anelser til 2. akt: spisningen på Marinós' terrasse, hvor jeg mødte en af deres slægtninge, Thios, en amerikansk advokat på besøg på sin barndoms ø. Her var årsagen til frokosten, tænkte jeg mistroisk. Han forsikrede dog, at vi bare skulle have en dejlig frokost (og det fik vi sandelig!), og slet ikke tale om penge (hvilket selvfølgelig var løgn!). Derefter underholdt onkel Thios og værtsparret sig på græsk med noget meget morsomt, så det ud til, og Thios fortalte mig, at alle USA's præsidenter var nogle "Fucking Pimps" og "Hell of a Bastard", og at kun Johnson

var OK. Undervejs måtte jeg forsikre ham om, at jeg ikke var jøde, for de var også nogle "Assholes". Meget mærkeligt alt sammen. Da vandmelonene kom på bordet, dukkede emnet penge som forventet op, og jeg måtte nu godt overmæt, men også lidt irriteret henvise til Spiros – og der opstod nu et ganske højrøstet græsk drama på terrassen. "Those things happen all the time" sagde den flinke onkel – og jeg vaklede hjem til værelse 2 på Fanari.

Efter flere møder og ekspeditioner mødtes vi endelig torsdag middag hos notaren Frosyni. Jeg kom til tiden, ventede alene en halv time, og blev så sendt af sted efter penge i banken. Den mugne kontordame på forkontoret viste sig senere at være Marinós' advokat Maria (rent fyld, hun mælede ikke et ord, når Marinós og Spiros røg i totterne på hinanden). Efter ventetid i banken bragte min trofaste scooter mig tilbage til notaren, hvis kontor nu var fyldt med Marinós, Katerina, Spiros, og Maria. (Senere fik jeg oversat skødet og kunne se, at der havde været en tolk tilstede, Nigitas, som nu er min revisor dernede. Jeg så ham dog ikke dengang...) Tæppet var gået til 3. akt:

Først almindelig forvirring, hvor alle råber. Notaren står op, men hun er heller ikke så høj, men til gengæld meget flot. Maria læser lidt avis, Marinós indleder jagten på Spiros og nævner noget om en forsvundet fax, hvilket jeg ikke kunne forstå, at netop han ville nævne. Katerina supplerer og bestemmer i virkeligheden. Spiros hidser sig gevaldigt op og banker i bordet, og jeg sidder på en alt for lav stol og prøver at følge med.

Så prøver 4 personer samtidig at få fat i Marinós' bank, som ikke kan opgøre pantegælden. Marinós tager af sted, og Maria ryger en smøg på terrassen, mens notaren klarer 3-4 andre ventende kunder. Katerina ser alvorligt på mig, og siger "No problem". Vældigt beroligende. Snart er alle samlet igen og notaren læser de 20 sider skøde op med stor alvor – og jeg forstår ikke en hujende fis, bortset fra mit navn og min fars navn, som åbenbart skal med. På et tidspunkt blinker Spiros hemmeligt til mig, og jeg tager det som et godt tegn, så mine hænder ryster næsten ikke mere. Notaren forsikrer sig om, at vi da taler tysk i Danmark, og bliver næsten ikke fløv, da jeg stående forsikrer, at vi skam har vores eget sprog. Her var noget, jeg havde forstand på.

Alle underskriver så på alle papirer og i en stor protokol, og notaren beder om min runde million, og den får hun selvfølgelig. Der ringes stadig til banken – og pludselig springer Spiros op og styrter ud fra notar-kontoret fulgt af Marinós og Katerina. "You are the owner" lyder det så, og vi håber, at de

når det, inden banken lukker. Notaren ønsker tillykke og mener, det et godt køb. 4. akt med den dyre fisk og ouzo'en kan udspille sig. - I aften skal jeg betale min gæld på fisken. Der skal købes en ordentlig buket til Katerina, for havde hun ikke sagt Finito, havde Marinos vist diskuteret endnu. Når gælden er betalt, og jeg har fået en svømmetur, vil jeg overveje, hvad jeg vil købe på næste ferie sydpå. I hvert fald ikke en så dyr fisk."

Om fredagen hentede jeg skødet hos notaren, og der var et møde hos Spiros med underskrift på en kontrakt på inventaret. Da vi langt senere fik købekontrakten oversat, var der en del overraskelser. Men det gjorde ikke så meget, for vi havde en fast samlet pris. Marinos bød på endnu en frokost på sin altan, næsten uden skumle undertoner.

Om aftenen overværede jeg en smuk koncert sammen med de to herlige svenske kunstnere, som vi i juli havde lært at kende ved det tilfældige besøg i deres smukke lille hus. Dette var faktisk den udløsende faktor for besøget hos mægleren og dermed hele historien. Koncerten fandt sted i den varme nat under åben himmel, hvor vi sammen med flere hundrede grækere hørte de smukke, sørgelige græske sange, mens der var bryllup i kirken oppe ved den store gamle borg Castro, så der blev kæmpet lidt med en stor klump i halsen, for 2. kapitel var vel overstået.

Det tog nogle uger at komme helt over dén rejse, men skødet kunne ingen tage fra os.

3. kapitel "Petros siger ja, og vi går i gang"

Dette kapitel blev ikke mindre vildt, men langt mere konstruktivt og hjerteligt. I oktober drog vi begge af sted for at få nøglerne til Fanari, for at finde ud af, hvad det egentlig var, vi havde købt, og for at sætte ombygningen i gang.

Under ferien i juli havde vores unger helt tilfældigt mødt en herlig dansk pige, Nynne, på torvet, og da vores barnebarn Mads senere kom til skade i Pandeli, var hun der lige så tilfældigt igen, og hun hjalp med læge m.m. Nynne boede dengang sammen med Petros, som er tjener i Pandeli – og dermed var sporet lagt ud til dette 3. kapitel, uden at vi dengang vidste det. På turen i august havde jeg ringet til Nynne for at få lidt hjælp, og hun havde da nævnt, at hendes mand Petros og hans svoger nok kunne hjælpe med ombygningen, hvis det havde interesse. OM det havde !!! Nu havde vi en lokal kontakt – måske.

Vores eventyr med Fanari har hele vejen været præget af den slags tilfældigheder – en god

skæbne og meget held har fulgt vores pludselige indskydelse.

Petros sagde ja til at lede vores ombygning, og uden ham havde vi nok stadig efter et år kørt rundt for at lede efter håndværkerne, som er hjertelige, men bundløst troløse. Med Petros' indsats lykkedes det henover vinteren at få gennemført ombygningen og istandsættelsen, som for hvert af vores 6 besøg voksede i omfang, men også resulterede i et helt nyt Fanari.

6 nye køkkener erstattede det håbløse gamle fælleskøkken. 6 værelser blev lagt sammen til 3 stk 2-værelses lejligheder. Nye skabe, alt malet og renoveret både indenfor og udenfor, haven saneret, indgangspartiet totalt forandret og udvidet – og alt blev udtænkt og ændret og drøftet i en uendelighed med bidrag fra alle håndværkere og gæster.

Da vi første gang i oktober skulle hjemad, var vi alle tre lidt bevæget, da vi tog afsked for denne gang med Petros, som lovede os det bedste, han kunne gøre for os og Fanari: "Don't worry, I take care!"

Det blev den smukkeste tænkelige sejltur til Kos med den lynhurtige katamaranfærge over et næsten spejlblankt hav, og vi var noget rørt over den overvældende, hjertelige venlighed, vi havde oplevet i en grad, som vi slet ikke synes, vi kunne have gjort os fortjent til. Vi var jo bare lige kommet.

4. Kapitel "Lad os sætte noget mere i gang – og lad os danse!"

Jeg tog tilbage til Leros omkring 1. december for at se, hvad der var sket, og hvad de penge, jeg havde sendt ned til Petros, var brugt til.

Vi planlagde og diskuterede, for intet er for småt til ikke at kunne drøftes i 15-20 minutter for derefter at blive forkastet med en håndbevægelse. Vi fik også drukket en del Retsina ved fyraften, hvor der var byggemøde hver dag. Vejret var stadig til skjorte-ærmer og humøret højt.

Petros og Efimios, maleren, arbejdede nu dagligt med at rette op på mange års misligholdelse, for alt trængte til en gennemgribende istandsættelse, og det blev sat i gang! Vi besluttede os også for at lave en pæn mur op mod P-pladsen i stedet for en rå klippe side, og det ville give en stor plads.

Om aftenen var vi selvfølgelig på taverna, og Petros fik tryllet det bedste frem fra køkkenet. Leros har det hele og det bedste, også når det gælder maden! En aften endte med dans på bordene, for livet skal jo leves! Dagen før hjemrejsen var et uvejr under optræk, så jeg blev fulgt til færgen i stedet for flyveren dagen efter. Ved

afskeden sagde Petros igen: "Don't worry". Vi havde et fælles mål, og et venskab var grundlagt.

5. Kapitel "Vintervej, hjemmeside, køkkener m.m."

Siden fulgte rejser i februar i 2 uger, i april i 4 uger og i juli en lille uge. Jeg blev en sjælden gæst på advokatkontoret i Horsens, men på Leros skulle alt styres og skubbes, og alle trængte konstant til opmuntring.

Et par hundrede kilo maling havde pyntet på Fanari. Tonsvis af blokke, sand og beton havde resulteret i en 3 meter høj og 30 meter lang mur omkring fællesarealerne og den nye have foran Fanari. 165 m² klinker var udlagt på fællesarealerne, så hele arealet kunne fremstå flot og ensartet – og Petros havde igen fundet en dygtig håndværker til os.

For dét er den sværeste olympiske disciplin: Prøv at få fat i en håndværker og hold ham fast! Fx kørte Petros og jeg rundt en god time bare for at få kontakt med vognmanden, der leverede vores sand. Vi kiggede ind på alle kafe'er og markeder. Eller da VVS'eren efter utallige trusler og skældsord endelig kom, og Petros korsede sig og sagde hengivent: "Oh my God!" Petros er troende. Nogle dage plagede 12 håndværkere livet af Fanari – og mig – og lidt efter lidt blev alle løse ender samlet på smukkeste vis og inden for de meget, meget løse prisoverslag, som jeg havde lokket ud af håndværkerne. Da jeg pressede elektrikerens Nicholas for en "almost" pris, var hans svar et skuffet ansigt, store armbevægelser og "I am a family man". Stol på mig – og det holdt stik, han er en god ven i dag

En lang række tilfældigheder og en hurtig beslutning er blevet til et nyt kapitel i vores liv. Carpe diem!

Vi glæder os rigtig meget til at se Jer som gæster på Fanari!

1. februar 2004

Lone og Jesper Brøting, FANARI

Tlf. 75781456 e-mail: info@leros.dk

Den første snedker havde som den eneste snydt os. Vi tabte en snes tusinde kroner i forskudsbetaling. Men vi har opgivet at føre retssag i Grækenland. Til gengæld har den nye snedker leveret 6 virkelig flotte køkkener i en langt bedre kvalitet.

Alle dage optrådte jeg som Kafe-vært med at lave kaffe, servere lidt Metaxa eller Retsina og pølse, ost og andre godbidder for at holde på folkene. Der blev diskuteret i timevis, og vi piftede, sang med og dansede (mest mureren Kostas!) til den græske musik, der lød hele dagen over byggepladsen. Sideløbende strikkede jeg sammen med min søn en hjemmeside sammen. Vi skulle finde ud af kontrakter, priser, rejsemuligheder for vores gæster, og der var et utal af møder på Leros med revisor, arkitekt, myndigheder, leverandører o. m. a. Det græske bureaukrati er vildt skræmmende og uforståeligt, og intet bliver gjort før i sidste øjeblik og få timer før hjemrejsen. Hvorefter alting går i stå, indtil man dukker op igen.

Efterskrift:

Man kan med rette spørge, om vi ville have købt Fanari, hvis vi havde vidst, hvad vi gør i dag?

Nej, det ville vi afgjort ikke turde. Men vi fortryder det overhovedet ikke og er dybt taknemmelige over, at vi fik muligheden og turde gribe chancen. Vi var så langt i vores liv, at vi var klar til at handle instinktivt, uansvarligt – og heldigvis meget klogt. Vi var også utroligt heldige og bliver behandlet hjerteligt og med stor respekt af vores mange græske venner og bekendte.